

O B Ě Ž N Í K č. 52Proč odmítáme požadavky Sudetských Němců.

V této krátké stati nemáme v úmyslu rozebírat celou historii bojů českého národa za udržení holé existence ve vlastní zemi. Postačí jistě, odvoláme-li se na Palackého, Masaryka a celou řadu současných českých historiků, jejichž stanovisko plně odpovídá mínění drtivé většiny českého národa. Chtěli bychom spíše poukázat na některé momenty, kterými je - jak vyplývá i z listopadového jednání v Ěndorfu - úsilí českého národa o demokratizaci poměrů v naší zemi neustále zatěžováno.

V připraveném návrhu prohlášení, které mělo být v Ěndorfu přijato, se mimo jiné zdůrazňuje, že "oba národy - Češi a Sudetští Němci - mají legitimní právo na vytvoření vlastních statů, ale mohou se také - na základě svobodného práva na sebeurčení - rozhodnout, žít ve státu společném. V takovém případě by mělo jejich soužití spočívat na federativních zásadách samosprávy a partnerství." To tedy znamená, že o osudu republiky nemá rozhodovat český a slovenský národ, nýbrž že její budoucnost bude diktována Sudeteněmeckými Landsmannschafteny.

Nikdo nepochybuje o tom, že tento požadavek Sudetských Němců je pro český národ nepřijatelný. Nemůže ho proto podporovat ani exil. Jestliže to v Ěndorfu udělal Pachman a Ströbinger, je to jejich věc, potvrzující jen, čí zajmy v exilu vlastně zastupují. Že však našli stoupence i v Mlynářovi, Tigridovi, Pejskarovi, v některých národních socialistech a jim podobných přísluhovačích, je skutečnost, kterou čs. exil ani náš národ jistě nepřehlédne.

Celá záležitost má však i svou druhou stránku. V Ěndorfském prohlášení se také říká, že "sovětský imperialismus je největší překážkou, zabraňující evropským národům v uskutečnění jejich práv a vztahů svobodným sebeurčením". Tuto formulaci zásadně odmítáme. Nelze přece ztotožňovat boj českého a slovenského lidu za obnovení demokratických principů a respektování lidských práv se snahami Sudetských Němců, kteří chtějí hrát opět úlohu "trojského koně" při budoucím uspořádání poměru v osvobozené republice.

Tato politika Landsmannschaftů a těch, kdož za nimi stojí,

neprospívá našemu boji proti současnému totalitnímu zřízení v Československu. Naopak, pro pražské držitele moci je účinným argumentem ke zdůvodnění přítomnosti sovětských vojsk na našem území. Nezanedbatelným faktem je i skutečnost, že český národ je ve své většině pro demokratický socialismus a že politika Landsmannschaftů je mu svým pravicovým zaměřením zcela cizí.

Toto by měl každý příslušník čs. exilu pochopit a říci jasně, kde vlastně stojí. K tomu však mnozí asi nemají dostatek odvahy a proto zůstávají - jako Pejskar, Tigrid, Pachman, Mlynář a další - u filosofování o oprávněnosti nebo neoprávněnosti odsunu. To ovšem také něco naznačuje ....